Ч. 171. Второк 16 (3) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за влоЖенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Дорожня мяса у Відни і наслідки — Клемансо против обмеженя зброеня. — Заворушеня на острові Самос. — Туреччина а Румунія.

В столици держави у Відни вибухла така дорожня мяса, що викликала загальне обуренє а крик, який підняли жителі Відня, дійшов — як пише одна віденьска ґазета — аж до уший міністра торговлі в Тироли. Міністер торговлі дав знати, що порозуміє ся з президентом міністрів, щоби той знов спонукав міністра рільництва а сей щоби заказав вивозити худобу за границю, в перший лінії до Німеччини. Річ очевидна, що замкненє вивозу худоби до Німеччини викликало знов там велике негодованє а крім того стає на перешкоді й Угорщина, з котрою би насамперед треба вести переговори, чи згодить ся на замкненє границі чи ні. Але хоч би и замкнено, чи се зменшить дорожню? Треба би й то мати на увазі, що дорожнечу в нинішних часах викликує не лиш сам брак продукциї або довозу, але ще й инші обставини, на котрі сказавши попросту нема права подібно як і на дорожнечу помешкань. Против того могла би ще найбільше помочи самооборона, коли би дала ся перевести, але коли серед наших обставин то не можливе, то треба спускати ся на то, що то зробить правительство. В міністерстві рільництва відбували ся в суботу кількагодинні конференциї, на котрих раджено над тим, що робити, щоби усунути дорожнечу мяса. Предсідателем на тих конференциях був шеф секциї п. Залеский а брали в них участь шеф секциї Рідль і кілька репрезентантів міністерства торговлі і референт міністерства рільництва. Раджено над тим, чи і під якими услівями можна би видати заказ вивозу худоби і мяса за границю. Піднимають ся однак голоси з публики, котрі доказують, що заказ вивозу ще не зменшить лиха, не усуне дорожнечі і нема иншої ради, як лиш отворити як найскорше границю від Румунії для довозу худоби.

Давнійший француский президент міністрів, котрий тепер перебуває в полудневій Америці, виголосив в Буенос Аірес вельми характеристичну бесіду, вимірену против обмеженя безнастанного збросня, котрому тепер в Европі кінця не видко, а котре єсть одною з тих язв, що руйнує і нищить народи. Говорячи на темат „Демократия а війна“, заявив ся Клемансо яко противник обмеженя збровнь. Після єго погляду був би то найпевнійший спосіб, щоби викликати війну, бо то річ неможлива завести рівновагу в збросннях всіляких держав; преці навіть Рузвельт в Парижи сказав, що коли має ся вибирати межи миром а справедливостию, то преці не потреба жертвувати сеї послідної. При виборі межи миром а пониженєм вітчини нема ніякого сумніву.

Треба все робити, щоби уникнути війни. Але — говорив Клемансо дальше — ми би хиба подуріли, як би зачали розаброювати ся в хвили, коли всі на мори і суши ба й у воздусі зброять ся. Але не думаємо о якихсь завоєванях та о заборах, ми не хочемо нікому шкоди робити, але мусимо берегти достоїньство нашої вітчини і бути готові станути в єї обороні.

До всіляких инших клопотів прибув Туреччині ще один маленький новий, котрий готов також викликати якусь акцию держав европейских. Є то заворушенє на острові Самос. Остров сей, де живуть майже виключно лиш самі Греки, єсть мало що не вповні независимий, бо стоїть лиш під верховною властию Туреччини, котрій мусить дань платити, але впрочім єсть вповні независимий і володі-

МЕСТНИК.

(З француского — Ґі де Мопасана.)

Се було недавно, в тім страшнім часі, коли Прусаки заняли цілий край. Ґенерал Федгерб з північною армією спиняв їх.

Головний пруский штаб розкватирував ся в одній норманьскій фармі. Старий селянин, що був тут господарем, батько Пер Мільон, приняв їх і розмістив, як міг найліпше.

Вже місяць німецка передна сторожа була в селі. Французи стояли нерухомо на 20 кільометрів звідси, а тимчасом що ночи улани зникали.

Всі поодинокі флянкери, котрих висилано на обізд, отже сі, що їздили тільки по двох по трох, не вертали ніколи. Їх знаходили рано мертвих на дорозі в рові. Коні їх валяли ся здовж дороги порізані шаблєю.

Сі убийства видко довершували одні і ті самі люди, яких ніяк не можна було вислідити.

Край був стероризований. Розстрілювано селян на підставі навіть самої денунциациї, увязнювано жінки, для постраху хотіли також добувати зізнаня від дітий. Не викрили нічого.

Але одного рана побачили батька Мільона, простягненого у своїй стайни з розрубаним лицем.

Двох уланів з порозпорюваними животами знайшли три кільометри від ферми. Один з них тримав ще в руці закровавлене оружє. Він видко бив ся, боронив ся.

Зараз зібрано воєнну нараду під голим небом, перед фармою. Старого привели.

Єму було шістьдесять вісім літ. Був малий, худий, трохи кривий, з великими руками, подібними до кліщів рака. Крізь єго рідке безбарвне волосє, легке наче пух молодої качки, видно було всюди шкіру на черепі. Під темною, поморщеною шкірою на чолї видно було грубі жили, що зникали у ямках то знов показували ся. В околици він уходив за скупого і тяжкого на всяку інцияттиву.

Єго поставили між чотирма жовнїрами перед кухонним столом, що були витягнули на двір. Пять офіцирів і полковник сіли напротив него.

Полковник заговорив по француски:

— Батьку Мільон, від коли ми тут, можемо вас лише собі хвалити. Ви були для нас все услужні, а навіть незвичайно чемні. Але нині спадає на вас страшне підозрінє і треба справу вияснити. Яким способом ви дістали сю рану на лици?

Селянин не відповів нічого. Полковник заговорив знову:

— Ваше мовчанє, батьку Мільон, обжаловує вас. Але я хочу, щоби ви мені відповіли, чуєте? Чи знаєте, хто вабив тих двох уланів, що їх нині рано знайшли коло Кальверу?

Старий сказав виразно і просто:

— Се я.

Полковник здивував ся і замовчав на хвильку, глядячи пильно на вязня. Батько Мільон стояв рівнодушний з тупим виглядом селянина, дивлячись в землю, наче говорив перед своїм парохом. Тілько одно зраджувало єго внутрішний неспокій, се те, що він раз за разом ковтав слину з очевидним вселенєм, наче єго дусило в горлї. Родина сего добряги, син, невістка і двоє малих дітий стояли зачудовані, заклопотані десять кроків по заду.

Полковник знов заговорив: — Чи знаєте також, хто позабивав усіх тих флянкерів з нашої армії, яких вже від місяця знаходять що рана в поли?

Старий відповів з тою самою рівнодушностию:

— Се я.

— Се ви позабивали їх всіх?

— Так, їх всіх, се я.

— Ви самі?

— Я сам.

— Скажіть мені, як ви брались до того?

Тим разом видно було, що чоловік заворушив ся; перспектива довгого говореня очевидно була єму прикра. Він промуркотів:

— Чи я знаю? Я робив як прийшлось.

Полковник сказав: Я вас перестерігаю, що треба мені всьо сказати. Добре зробите, як рішите ся зараз. Як ви зачинали?

Чоловік кинув неспокійний погляд на свою родину, що слухала стоячи з заду. Він замняв ся ще на хвилю, але потім зараз же рішив ся:

— Раз вечером вертав я, була може десята година, на другий день по тім, як ви сюди прийшли. Ви і ваші жовніри забрали у мене більше як на шістьдесять талярів оброку, корову і два барани. Я сказав собі: Кож-

телем острова єсть грецкий князь Стефан Копасіл. Що стало ся на острові такого, що викликало роздор межи князем а жителями острова, годі докладно знати, але без сумніву якась єго самоволя, бо Саміоти підносять всілякі заміти против него а послідні вибори до палати послів відбували ся під окликом, против або за князем та видали такий вислід, що на 39 послів вибрано 32 противників князя. В виду такого ворожого настрою на острові против него звернув ся князь о поміч до Константинополя а турецке правительство вислало на остров одну канонірку і дві лоди торпедові та 450 мужа. Тоді виїхали дві депутациї до Константинополя. Одна виступила в обороні князя а друга зажадала єго усуненя. В Порті сказали їм, що іменованє князя єсть верховним правом Туреччини і арештовано кількох делеґатів, котрі брали участь в послідній ворохобни. Порта виступає длятого так остро, щоби із Самоса не зробила ся друга Крета, але мабуть якраз длятого, щоби мати нову Крету, вмішали ся до сеї справи і деякі держави заграничні; іменно же Анґлія, Франция і Росия добачують в поступованю Туреччини нарушенє привилеїв сего острова і заповідають, що виступлять в єго обороні.

Як доносять до „Polit. Corr." з Букарешту, виїхало було із Констанци в Румунії 670 румуньских учителів на прогульку до Константинополя, де їх дуже сердечно принято. При сій нагоді дали ся почути зі своїми поглядами два високі достойники турецкі а то все разом викликало в публичнім мнїню в Румунії велике вдоволенє. Великий везир Гаккі-паша зазначив підчас принятя депутациї тих учителів велике значінє, яке приписують Турки дружбі з Румунією. Ся дружба принесе й в будучности цінні плоди. Мінїстер війни ґенерал Шефкет-паша виголосив знов до румуньских гостий довшу промову слідуючого змісту:

Ми любимо румуньский нарід і єсьмо для него з повним поважанєм, бо він заявляв нам завсїгди свою прихильність та давав нам поміч в тяжких хвилях. Ви під кождим взглядом поробили великі поступи і ваш край тїшить ся цвитучою культурою. Не забувайте, що завдячуєте ті поступи свободолюбивій конституциї і вашому великому королеви. Любіть того короля як батька, бо тим був для вас король Кароль через сорок літ. Від коли ми маємо конституцию, почала ся для нас доба свободи і національного розвитку і ми ступаємо наперед з повною вірою в будучність конституцийної Туреччини. Коли мої товариші і я лагодили увільняючу революцию, не робили ми нічого иншого, як лиш сповняли свій обовязок. Але найбільша заслуга припадає не нам, лиш тим безіменним великим з рядів армії і другим, котрих імена позістануть потомности незвістні. Прошу вас, коли вернете до своєї вітчини, передайте своїм компатріотам мій сердечний, щиро дружний привіт, а вашому доброму батькови, королеви мої чувства високого поважаня і подиву.

Румуньска праса відповідає на сю промову виразами дружби для Туреччини і живою симпатиєю для відродженя сеї держави через Молодотурків.

Новинки.

Львів, дня 15-го серпня 1910.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав радникови Намістництва, управителеви старостства в Тернополи Д. Завадскому з нагоди перенесеня єго на єго власну просьбу в сталий стан спочинку титул радника Двору, а о. Ів. Костецкому проф. IV. гімн. у Львові і Іванови Верхратскому проф. академічної гімназиї у Львові з нагоди переходу їх в сталий стан спочинку титул радників шкільних.

— Іменованя. П. Мінїстер справедливости іменував контрольора вязниці суду краєвого в Чернівцях Йос. Горнофа управителем тоїж вязниці.

— Нові банкноти 100-коронові. Wien. Ztg. оголосила розпорядженє Міністерства скарбу що до пущеня в курс нових банкнотів 100-коронових на місце дотеперішних. Нові банкноти будуть синьої краски, довготи 163 мілїм., ширини 108 мілїм., а з того припадає на сам рисунок 151 мілїм. довготи а 96 мілїм. ширини. Рисунок банкнота ділить ся на дві перівні части, з котрих праву, більшу, займає на німецкій стороні цїсарский орел в прямокутних рамцях а на угорскій стороні герб Угорщини і погрудє ідеальної фігури з китицею цьвітів. Зміст написи на обох сторонах не ріжнить ся від дотеперішної.

— Місця для урльопників. Краєве бюро посередництва праці при Виділї краєвім у Львові пригадує, що з днем 20 серпня минає реченець зголошування вільних місць для урльопників. Отже даючі роботу з якого небудь фаху, бажаючи дати у себе занятє якому урльопникови зволить найпізнійше до 20 серпня подати під адресою того бюра, яке має місце вільне, взглядно число таких місць, висоту платнї і инші услівя, день, в котрім то місце має бути обняте а наконець докладну свою адресу. Зголошеня в новисшім реченци надіслані будуть поміщені в сегорічній лісті вільних місць для урльопників. Лісту ту одержать в послідних днях своєї служби войскової всї походячі

дий раз, коли они у мене возьмуть на двайцять талярів, я їм за се відплачу. Крім того я маю ще щось инше на серцю, що вам зараз розкажу. Раз я побачив одного вашого вояка, як він курив люльку під моїм окопом за стодолою. Я здіймив з кілка косу, підійшов з заду тихонько, так що він нічого не чув, і відтяв голову за одним замахом, наче стебло, що він навіть не міг крикнути „ох". Пошукайте тілько на дні калюжи: найдете єго в мішку від вугля, з каменем з огорожі. Я мав свою гадку. Я забрав всї єго річи від чобіт до шапки і сховав то все у вапнярцї в Мартиновім ліску за обістєм.

Старий мовчав. Зачудовані офіцири споглядали по собі. Допит зачав ся знов і ось що они довідались:

Сповнивши раз убийство, сей чоловік жив гадкою: „убивати Прусаків!" Він їх ненавидів скритою і завзятою ненавистию селянина а при тім патріота. Він мав, як сказав був, свою гадку. Він ждав ще кілька днів.

Єго пускали свобідно всюди, він міг там всюди входити, бо показав ся був супроти своїх побідників покорним, улеглим і чемним. Тому він що вечера видів, як виїздили улани на обїзд. Одної ночи, почувши назву села, куди они мали їхати і знаючи кілька німецких слів, що навчив ся був, жиючи з жовнїрами, і що єму тепер придало ся, пішов слідом за вояками. Вийшовши з подвіря, він дійшов тихцем до ліса, знайшов вапнярку, вліз в отвір і знайшовши одежу убитого, убрав ся в неї. Потім зачав ходити по полях, перекрадаючись поза узгірями, аби можна було сховатись. Коли єму здавало ся, що вже час, зблизив ся, до дороги і сховав ся в корчах. Нарешті коло півночи задуднїла суха земля під кіньским ґальопом... Наш чоловік приложив ухо до землї, щоби пересьвідчити ся, чи лише один улан надїздив, а потім приготовив ся.

Улан їхав скорим трапом, везучи депеші. Їхав пильно, наслухуючи. Коли вже було не більше як десять кроків, батько Мільон кинув ся на землю поперек дороги, стогнучи: „Hilfe! Hilfe! Ратунку! Ратунку!"

Улан задержав ся, думаючи, що се Німець, збитий з коня і певно ранений, зліз, підійшов, нічого не підозріваючи і коли нахилив ся над незнакомим, дістав удар довгою, кривою шаблею в живіт. Він повалив ся відразу і лише послїдна дрож потрясла ним трохи. Нормандець встав і для приємности перерізав трупови горло. Потім затягнув єго до рова і тут кинув. Кінь чекав спокійно свого їздця. Батько Мільон скочив на сідло і пігнав ґальопом через рівнину.

Годину пізнїйше побачив ще двох уланів, що вертали на кватиру. Він пішов просто на них, кричучи ще: „Hilfe! Hilfe!" Прусаки дали єму наблизитись, пізнавши мундур, і він, старий, перелетів поміж них як куля, поваливши обох своєю шаблею і револьвером. Потім порізав коні, вернув ся до вапнярки і сховав вдного коня в глубині темної яруги. Тут перебрав ся знову в свою бідну одежину і вернувши до дому, спав до рана.

Чотири днн не виходив зовсім, чекаючи якогось слідства, але на пятий день він вийшов знов і убив ще двох жовнірів тим самим підступом. Від тепер він не здержував ся; ходив що ночи на поля та убивав Прусаків. В день посив овес і воду коневи, що лишив ся глубоко в ямі.

Але раз вартовий, один з тих, на яких він нападав, держав ся пильно на сторожи і одним замахом шаблї розтяв лице старому селянинови. Всеж таки він убив їх обох! Ще зміг сховати коня і перебрати ся в свою просту одежину, але вертаючи сильно ослаб і затягнув ся до стайнї, не маючи вже сили дійти до хати. Тут знайшли єго цілого в крови, на соломі.

Скінчивши своє оповіданє, батько Мільон підніс голову і глянув гордо на пруских офіцирів.

— Не маєте більше нічого сказати? — спитав полковник, підкручуючи вуси.

— Ні, нічо; рахунок вірний; я убив їх шіснайцять.

— Чи знаєте, що ви мусите умерти?

— Я-ж не просив у вас помилуваня.

— Ви були жовнїром?

— Так. Я був колись у битві. А вкінци ви убили мого батька, що був жовнїром за першого цїсаря. Не рахувати вже того, що ви убили мого молодшого сина недавно коло Евре. Я вам був винен, тож і заплатив. Рахунок вирівнаний.

Офіцири глянули по собі.

— Вісїм за мого батька — говорив станий дальше — вісїм за сина! Рахунок вирівнаний. Я з вами зачіпки не шукав! Я вас не знаю! Я навіть не знаю, звідки ви. Я пімстив ся і не каю ся того.

І випростовуючи своє неповоротне туловище, старий зложив руки на грудях в позі скромного героя.

Прусаки говорили з собою довго. Один капітан, що також стратив сина недавно, боронив свого геройского бідака. Нарешті полковник встав і приступаючи до батька Мільона, сказав, знизивши голос:

— Слухайте, старий, може знайде ся спосіб, аби вам уратувати житє, се...

Але селянин навіть не хотів слухати; скривив ся страшно і напруживши груди, плюнув з цілої сили в лице Прусакови.

Полковник, остовпівши, підніс руку, а старий плюнув єму в лице другий раз.

Всї офіцири схопили ся і разом викрикнули прикази.

Може за мінуту того селянина, все ще рівнодушного, приперли до стіни і розстрілили, тоді коли він усьміхав ся до свого старшого сина, до невістки і двоїх дітий, що дивились приголомшені.

з нашого краю урльопники. Після поданих в ній адрес зголосять ся самі до даючих роботу.

— **Нові складниці почтові.** З днем 16 с. м. заводять ся нові складниці почтові в Росохо善ватці підгаєцкого повіта і в Буркутї косівского повіта, а з днем 1 вересня с. р. в Княждворі печеніжиньского повіта зі звичайним кругом ділана.

— **Сила тьми в XX столїтю!** З Мадриту доносять про таку подію: Якийсь знахор в місцевости Годор в Іспанії порадив тамошному посесорови, щоби лічив ся кровю молодого хлопця і підняв ся за 750 песетів приставити єму хлопця. Зловив дійстно якогось 7-лїтного хлопчину і привіз его посесорови. Тут пробили єму серце а кров з него випив недужий. Відтак розпороли тїло, виймили товщ з під ребер і приложили посесорови на груди, а трупа кинули в якусь дебру. Всїх виновників арештовано крім знахора, котрий втїк.

— **Зелїзничі злодії.** Арештованих за крадіж на зелїзницях кондукторів Людвика Льондзіна, Густ. Галяса і Фридр. Ткачика відослано з Тршебіні і Освітима до краєвого суду карного в Кракові. Слїдство обняв судия др. Тавбеншляг. Слїдство виказує, що они від кількох лїт вломлювали ся до вагонів підчас їзди і викидали річи на шлях а відтак їх звідтам забирали. В помешканю Льондзіна в Тржебіні знайдено склад крадених річий вартости 10.000 К, а в помешканю Галяса в Освітимі знайдено склад предметів вартости 5000 К.

— **Покусана псами.** Селянка Мария Борсукова прийшла в суботу до помешкання графині з Туркулів Комелльо при ул. Пекарскій ч. 50. Тут на підвірю кинулось на неї кілька псів великої раси і покусали єї в страшний спосіб; погризли їй долїшну губу, роздерли лице, видрапали пазурами одно око, подерли одїнє і покалїчили на цїлім тїлї. До покусаної завізвано стацію ратункову, котра заосмотривши її рани відставила єї в грізнім станї до шпиталю. Єсть обава зараженя крови, а хочби нещаслива і вийшла з житєм з тої пригоди, то все-таки стратить одно око. Гр. Комелльо належало би потягнути за то до одвічальности, бо коли держать так люті пси, то як можна допустити до того, щоби они не були привязані або десь замкнені.

— **Втеча арештантів.** З відділу робочого арештантів втекли з роботи в Підгірцях дня 11 с. м., арештанти карного заведеня для мужчин в Станиславові: 27-лїтний Стан. Кока, приналежний до Воловець, 26-лїтний Данило Лїстерхів, родом з Лукавацї і 21-лїтний Танаско Романчук родом з Топоровець.

— **Огнї від грому.** Дня 5 с. м. вдарив грім в дворі гр. Адама Голуховского в Шишківцях борщівского повіта. Згорів до тла один будинок господарский. Того самого дня вдарив грім на фільварку Чабаріка, гусятиньского повіта, власність гр. Рудольфа Баворовского. Згоріла стодола, молотільня з кератом вартости около 6000 К, а крім того збіже посесора Нухима Чабана зложене в стирті. Шкода посесора виносить около 30.000 корон.

† **Померли:** Константин Старосольский, ем. радник суду, упокоїв ся дня 6 с. м. в Зелемянці коло Гребенова в 73 р. житя. Похорон відбув ся дня 10 с. м. Львові. Тїло покійника перевезено з головного двірця на Личаківске кладовище. — Л. Блищук, ем. функционар гал. Тов. кредит. земск., помер у Львові в 60 р. житя. — Ст. Хованець, властитель друкарні в Станиславові, помер у Львові в 47 р. житя. — Др. Здислав Дзюбіньский, ст. радник скарбу, помер у Великих Очах в 46 р. житя.

— **Глухонїмий шпигун.** Перед трибуналом суду карного ставав оногди якийсь загадочний чоловік, позіставший від 8 місяців в слїдчім арешті а обжалований о шпигуньство в користь Росиі. Ще в груднп минулого року стрітив вахмайстер від жандармериі Риман в однім селї під Зборовом якогось глухонїмого волоцюгу, подобаючого на жебрака, котрий, як сказано в акті обжалованя, слїдив з великою цікавостию важні лїнії стратеґічні в сторонах Зборова. По близшій ревізиі волоцюги показало ся, що він має в клуночку зовсїм порядне одїнє, знамениті прибори тоалетові і звиш 400 корон готівки.

Підчас слїдства вийшло на верх, що той волоцюга перебував лїтом в сторонах Перемишля, де знов дуже пильно слїдив фортифікації. Арештований дав мімікою до зрозуміня, що єсть глухонїмий і не уміє ані читати ані писати. По якімсь часї одиак признав ся, що уміє писати, а коли єму дано папір і перо, написав на трох аркушах коротку історию свого житя. Признав ся, що єсть росийским підданим, що займає ся вирізуванєм фіґурок і називає ся Иосиф. Назвиска свого не хотїв подати. Коли єму однак казали вирізати якусь фіґурку, показало ся, що ся робота ішла єму якось дуже нескладно. Тимчасом знайшов ся сьвідок, котрий зізнав, що знав Иосифа з Києва, де той глухонїмий виступав на всїляких зборах і промавляв дуже остро. Се викликало у властий ще більше підозріне, коли же загадочному волоцюзї не можна було нїчого доказати, увільнено его від вини і кари. Прокуратор одпак зголосив жалобу неважности і глухонїмий повандрував назад до арешту.

— **Повідомленє.** Маю честь повідомити усїх П. Т. Інтересентів, що з днем 6. с. м. переніс ся я на сталий побут до Відня, щоби за згодою товариств „Просьвіта“ і „Сільский Господар“ обняти посаду урядника в „Загальнім австрийскім Союзі хлїборобских спілок“ (Allgemeiner Verband landwirtschaftlicher Genossenschaften). З уваги на те прошу не звертати ся до мене в справах „Просьвіти“ або „Сільского Господаря“, а евентуальні приватні листи слати на адресу: Wien XVIII. Währingerstr. 92. II. St. — Ярослав Литвинович.

Телеґрами.

Відень 15 серпня. Вчера рано прибула тут ческа прогулька з Праги в цїли оглянення виставн ловецкої. Прибуло звиш 300 осіб переважно женщин. Прогульковці пішли до „Ческого Дому“. Товпа Нїмців демонструвала против прибувших, старала ся переломити кордон поліцийний а відтак впала до реставрацийного города, де поліцию обкидано повниками з пива, фляшками і т. п. Поліция опорожнила город і арештувала 9 осіб. Богато поліцаїв зранено.

Брукселя 15 серпня. Від вчера 9 год. вечером бельґійский віддїл загальної виставн стоїть в полумінп.

Брукселя 15 серпня. Год. 1 мін. 15 рано. Мимо заходів сторожі пожарної і войска огонь обняв віддїли французкий, даньский, росийский, норвеґский, австрийский, японьский і хіньский. Звиш 40 домів в сусїдстві виставн стало ся жертвою полумінп. Віддїл бельґійский і французкий зовсїм знищені.

Брукселя 15 серпня. Год. 2 мін. 55 рано. Огонь зльокалізовано.

Париж 15 серпня. На стациі Сожон (Saujon) в департаментї долїшна Шаранта наїхали вчера по полудни на себе два поїзди: прогульковий, котрим їхало 1200 осіб і товаровий. Підчас сеї катастрофи згинуло 36 осіб, а звиж 50 єсть ранених.

Марієнбад 15 серпня. Прибув тут великий везир Гаккі паша, на двірци повитав его секретар міністеріяльний бар. Франкенштайн, староста і віцебурмістр.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**), **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45** **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).